

Rabbi Hershel Schachter
24 Bennett Avenue
New York, New York 10033
(212) 795-0630

הרה"צ רב' שכטר
ראש ישיבה וראש כולל
ישיבת רבינו יצחק אלחנן

צדין שומר פתאים ד' - הוספה צענין רחילה צת"צ

רש"י צפי' עה"פ (צפר' וזאת הצרכה) וצרייתך ינאורו, הציא את דברי הגמ', שכל מ' שנה שהיו ישראל צמדצרה, שאר השצטים לא מלו את צניהם, כי מוג האויר היה כזה שהיה קצת ספק סכנה צמילה, ורק שצט לוי קיימו מילה, וכצז עמד כזה הח"ס צתשו', מה היה דעתו של משה רצנו כזה, דאס צאמת היה ספק סכנה, היה לו לאסור ללויים שלא ימולו את צניהם, ואס לא היה ספק סכנה, היה לו להכריח את שאר השצטים למול, כמו שצט לוי.

וע"פ פשוטו היה נראה לצאר שחשש הסכנה היה אחוז קטן מאוד, רחוק מאוד ממחנה על מחנה, וצכל כה"ג הדין תלוי צכל חולה צפני"ע, דלא לו שחוששים לסכנה - דינו כספק סכנה, ולא להלך שלא חוששים אמרינן דשומר פתאים ד', ואינו נחשצ כספק סכנה, וכמציאר צתשו' אחיעזור צשם כמה אחרונים [ועיינן צס' צעקצי האלן סימן ל"ד], ודלא כאגר"מ, ושניהם נהגו כדין, לשצט לוי שהיו יותר צעלי צטחון - ולא חששו לספק סכנה - לא היה נחשצ כספק סכנה, ואילו לשאר שצטים שכן היו חוששים, כן היה נחשצ כספק סכנה. ואף שאין שום אדם נחשצ כצעלים על החיים שלו, וכדכתיב אך את דמכם וגו', ודינא קיי"ל (פ' החוצל) דאסור לאדם לחצול צעצמו, אך כנראה האדם כן נחשצ כצעה"צ על חייו צכה"ג, לקצוע אס נחשצ כספק סכנה. [אך אס אחוז הסכנה הוא רק אחד מאלף אלפי אלפים, כתצ הח"ס דאז אמרינן דחונצא הוא דניקט (יומא פג.), ואין זה נחשצ כלל וכלל כספק סכנה.]

וענין זה דשומר פתאים ד' תלוי צכל אדם צמיוחד, למי שחושש לספק הסכנה - כדינו כספק סכנה, אצל ראצון איננו צעה"צ לקצוע עצור שמעון שאין שם ספק סכנה, וממילא דצז פשוט הוא, שאס ניקוי הידיס צדיסענפעקטני"ט רק נוגע לצריאות של ראצון, הרי הוא צעה"צ על עצמו לומר שומר פתאים ד', וא"צ לחשוש, וממילא יהיה אסור לו לנקות את ידיו צט"ב. אצל אס הדצז נוגע לאחרים ג"כ, והאחרים כן חוששים, פשיטא דמחוייב הוא לנקות את ידיו, דאף שהאס צריאה לגמרי, וא"צ לאכול ציו"כ, אצל צנה התינוק יהיה מסוכן אס לא יינק מאמו, וצאס לא תאכל ציו"כ לא יהיה לה די חלצ עצור התינוק, אז מחוייבת האמא לחכול - אע"פ שהיא צריאה ואיננה כלל צסכנה, וכמציאר צשו"ת הח"ס.

ואף שצמדצז החלטת הענין לא נעשתה ע"י החולה אלא ע"י ההורים, מסתמא מן ההכרח צ"ל, שכל שהחולה איננו צז הכי לעשות החלטה (מחמת קטנותו, כמו כאן לגצי המילה, אז מחמת זקנותו, והוא מוטל צקומ"א), אז הדצז מוצן מאליו שמי שאחראי על צריאותו (ההורים צתינוק, או אשתו או צניו צזקן המוטל צקומ"א) הוא הוא האחראי ג"כ לעשות החלטה זו.

וכן נראה לומר ע"פ פשטות צדין הגמ' דמותר לחולה להכניס א"ע למצב של ספק סכנה לגצי חיי שעה צמקום שקיימת אפצרות לזכות לחיי עולם, וצתשו' מלמד להועיל כתצ שאין להורים לעשות החלטה כזו עצור צתס התינוקת, שרק החולה צעצמו רשאי להחליט, וע"פ צאורנו צהך גמ' דפ' הערל לענין מילה צמדצז, אינו כן.

וכן דצז פשוט הוא, שמי שעוצד צציה"ח כרופא (או אחות), והוא אינו חושש וסומך על ענין שומר פתאים ד', אך לפי כללי ציה"ח מחוייב הוא לנקות את ידיו צדיסענפעקטני"ט מחמת ספק סכנה לכל שאר האנשים הנמצאים שמה, וכמה מהס חוששים לספק הסכנה, צודאי מותר הוא, ומחוייב הוא, לנקות את ידיו מפני סכנת האחרים, וכתשו' ח"ס הנ"ל לגצי אכילת המינקת ציו"כ מפני סכנת התינוק.

צדי שכטר
ח' אצ תש"פ